

aldrig har sagt, at denne Forsamling selv skulde prøve, om den Lære, der læres i Folkekirken, er den sande evangelisk-lutheriske, men jeg har sagt, at denne Forsamling maatte se til, at der ikke skete et saadant Brud paa den grundlovmæssige Bestemmelse, at man vedblev at understøtte Folkekirken, uagtet den afveg fra at være, hvad den var, da Grundloven blev vedtaget, og jeg siger, at der er en Maade, hvorpaa denne Forsamling under Ministerens Ansvar kan blive oplyst om, hvorvidt der er sket Afvigelse derfra eller ikke. Hvorfor skulde det ikke, naar der blev en fuldkommen Adspørgning af Stat og Kirke, som jeg ønsker, være naturligt, at den bevilgende Myndighed hvert Aar, naar den skal bevilge Midler til Folkekirken, modtager en af Sagkyndige, Biskopperne og det theologiske Fakultet, udstedt Erklæring, som kommer til os under Ansvar af Ministeren. Det forekommer mig, at det maatte være det, vi absolut maatte fordrø som en Betingelse for at gaa ind paa vor fortsatte Understøttelse til Statskirken; men jeg har aldrig tænkt mig, at denne Forsamling selv skulde optræde som Dommer over Noget, hvorover den efter min Overbevisning ikke kan være Dommer. Der skal gives os Garanti for, at Folkekirken ikke er bleven forandret fra at være det, den var, da der blev tilfagt den Understøttelse af Staten; dette er min Mening om denne Sag. Det ærede Medlem sagde endvidere leilighedsvis, at jeg ikke ønskede, at Kirken selv skulde vælge sine Medlemmer, men det vilde dog denne Forsamling love den. So, det ønsker jeg, men jeg ønsker ikke, at denne Forsamling skal give Regler for, hvorledes Kirken skal faae sine Præster uddannede; jeg ønsker, at Folkekirken skal komme til selv at vælge sine Præster efter de Regler og Betingelser og med den Forberedelse, som den selv anser for rigtig, og derimod ikke efter, hvad Rigsdagen anser for rigtigt. Jeg har kun ved min Opposition i den Sag, der her er bleven bragt paa Bane, fordret, at den lovgivende Magt skulde give den Forsatning, som Grundloven paalægger, og naar den er givet, skal man lade Folkekirken raade sig selv i alle sine Anliggender, og forsaavidt den vil vedblive at

have Understøttelse af Staten, skal den holde sin Kontrakt efter de Bestemmelser, der ere paalagte i Grundloven. Det forekommer mig, at være et ganske ligefremt Standpunkt, jeg indtager i denne Sag.

Sogsbro: Ja, jeg er aldeles ikke enig i, at det er et simpelt og klart Standpunkt, det ærede Medlem indtager; men jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa. Vi ville formodentlig have Leilighed til, oftere at høre det ærede Medlem, udvikle sine Sætninger, og jeg kan forsikre, at jeg, da skal være rede til at imødegaa ham, ligesom jeg ogsaa vilde være det nu, om Tiden tillod det. Jeg haaber, at, naar han vil gennemgaa den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger, vil han komme til det samme Resultat som jeg; men ialtfald trøster jeg mig til at kunne forsvare min Anskuelse ligeoverfor ham med den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger liggende for mig. Til det ærede Medlem for Kolding (Berg) skal jeg blot gjøre et Par korte Bemærkninger. Han bemærkede, at Dsferpligten og hele Dsfringen i Kirken vare i høi Grad imod Befolkningens Dnske. (Flere: Ja!) Ja, er det Tilfældet, saa siger jeg: Lad os give det frit, thi er det imod Befolkningens Dnske, saa vil den da ikke indlade sig derpaa (Th. Nielsen: Men Bane!). Skulde vi værge Befolkningen imod, hvad den selv kan ville foretage sig efter gammel Bane, saa vilde vi komme ind paa et altfor vidt Omraade. Nei, lad Befolkningen dog endelig engang selv være myndig og selv afgjøre, hvad den vil og ikke vil. At det skulde være Befolkningen saa grumme vanskeligt at ophøre med Dsfringen, kan jeg desuden ikke forstaa; thi vi se jo store Kredse af den, som have ophørt dermed, uagtet de egentlig ere tvungne dertil. Det er en bekendt Sag, at der ikke finder Dsfring Sted i mange af Kjøbstadkirkerne (Modsigelse) — ialtfald er det vist for manges Bedkommende. I Kjøbenhavn finder det heller ikke Sted. Befolkningen kan altsaa meget godt bryde med den Bane, selv endog om der er Tvang for, at den skal vedblive. Det kan Ingen tvivle